

Amintiri

Îmi amintesc deseori cu mare plăcere de timpul petrecut în București printre frații din biserica pentecostală din Capitală. A fost o perioadă binecuvântată în care am crescut spiritual, învățând să depind în toate lucrurile de Tatăl Atotputernic și atât de iubitor. L-am simțit așa de aproape în anii aceia. Am trăit în mod practic cântarea fratelui Moldoveanu, pe care de altfel chiar atunci o învățasem; m-am regăsit în ea de parcă aș fi scris-o eu.

„Nu ne-ai lăsat să fim orfani în nicio țară-ndepărtată, / Cu noi ai fost în asprii ani, Tu ne-ai fost mamă, soț și Tată. / Nu ne-ai lăsat s-avem nici pas, nici loc neîmpărțit de Tine, / Cu noi ai plâns în greul ceas, cu noi cântai când era bine.”

În toamna anului 1976 soseam în București, cu sufletul încărcat de emoții și de temeri. Avusesem parte de patru ani binecuvântați în care Domnul m-a răsfățat și mi-a purtat de grijă în toate, înconjurându-mă cu mulți prieteni. Aveam prejudecățile mele despre bucureșteni, că sunt reci, distanți și că nu mă voi putea adapta niciodată în orașul lor zgomotos. Așadar, veneam în Capitală, împovărată cu tot felul de griji nejustificate și primele trei săptămâni păreau să-mi confirme că aveam dreptate. Nu cunoșteam aproape pe nimeni acolo. Era o familie de frați în vârstă pe care îi cunoșteau părinții mei și câțiva frați pe care îi văzusem de câteva ori în viață, dar nu m-au căutat și eu nu cunoșteam orașul. Vă mărturisesc că am plâns mult atunci și m-am rugat. I-am spus Domnului că n-am pretenții să fie ca la Cluj. Că aș fi mulțumită să stau pe ultimul scaun să ascult o predică, să cânt împreună cu ei, să mă rog, să-i simt aproape, chiar fără să fie nevoie să-mi vorbească.

E atât de urâtă însingurarea și dorul de frați și de părtășie este așa de puternic în asemenea situații. Numai cine a trecut prin aceste stări știe, dar cine n-a trecut ar putea să învețe din experiența altora. Știți ce mult face o mână caldă întinsă unui om pe care nu-l cunoști, unei surori timide, unui frate stângaci care a pășit pentru prima sau poate pentru a suta oară în biserică, dar pe care nu-l bagă nimeni în seamă? Să vezi, cum în jurul tău se întind mâini cu căldură, se împart zîmbete cu dărnicie, se discută așa de frumos, iar tu stai deoparte și ai vrea să te faci mic și să dispari de acolo. Dacă întinzi și tu mâna, poate ți se întinde cu răceală și atât. Nu spun că totdeauna e așa,

Marin și Tania Pintilie

dar de prea multe ori și în prea multe comunități. Ei, din fericire pentru mine n-a fost așa când am intrat în acea biserică din București.

Când am intrat pentru prima oară, m-a întâmpinat, volubilă și prietenoasă, sora C. M-a întrebat cu ce ocazie am venit la biserică, și ce să vă mai spun, m-a întrebat multe... A doua oară tot dumnezei m-a întâmpinat, dar deja știau mai mulți tot ce povestisem cu sora C. Stăteam totdeauna pe ultimele scaune și eram tare fericită. Îmi plăceau cântările vesele, se cânta dinamic, rugăciunile erau lungi și înflăcărâte, abia așteptam duminica dimineața studiul biblic. I-am remarcat atunci pe frații D., M., P. și, bineînțeles, pe fratele S., a cărui prezență sau absență o remarcam imediat. Avea un glas frumos, melodios, cald, inconfundabil. Studiul biblic mă încânta de-a dreptul. Idei proaspete, profunde. Marea mea surpriză a fost să aflu că pastorul acelei biserici de care începeam să mă îndrăgostesc era tocmai acela care mă ținuse în brațe la binecuvântare când aveam cinci ani, fratele M. M-am bucurat mult de acest lucru și am dat slavă Domnului, care îmi purta de grijă. Începeam să cunosc tot mai mulți frați și surori, mă simțeam din ce în ce mai bine, mai acasă. După-amiezile, de obicei, veneau musafiri.

Știți ce mult face o mână caldă întinsă unui om pe care nu-l cunoști, unei surori timide, unui frate stângaci care a pășit pentru prima sau poate pentru a suta oară în biserică, dar pe care nu-l bagă nimeni în seamă?

S-a întâmplat, odată, că au venit în București bunii mei prieteni de la Simeria, familia C. M-am bucurat că au venit la mine și le-am spus că sunt încântată că am găsit o biserică vie aproape de școală, dar și mai fericită am fost când ei mi-au spus: „O, acolo avem noi niște prieteni”. Am mers cu toții la adunare și atunci am cântat pentru prima oară în acea biserică îndrăgită cântarea *Isuse, Lumina lumii*, apoi am cântat multe altele și așa a fost începutul meu în adunare. În seara aceea toți m-au înconjurat cu multă dragoste, de pretutindeni mâini întinse, glasuri necunoscute și totuși așa de familiare, întrebări, invitații. Abia așteptam joile și duminicile. La sfârșitul unei întâlniri a venit la mine o pereche tânără și fratele mi-a zis: „Eu sunt G. și aici e S., soția mea, te invităm la noi în familie”; le-am mulțumit cu oarecare reținere, dar totuși am răspuns foarte repede invitației lor; ei mi-au devenit niște prieteni și frați foarte apropiați. Mergeam la ei ca acasă, ne duceam la rugăciune, făceam vizite la bolnavi, ieșeam în parc și cântam, cântam mult. Aș putea povesti multe în legătură cu această familie binecuvântată, casa lor a fost o „Betanie” pentru mine și pentru mulți. Domnul să le răsplătească.

Apoi l-am cunoscut pe fratele A., care m-a invitat la cor și îmi amintesc de calmul dumnealui, de prestața pe care o avea.

Am trăit și un eveniment nedorit de nimeni, dar îngăduit de Domnul, cutremurul din 4 martie 1977. Îmi amintesc foarte clar seara de 3 martie când am cântat *Și omul cel mai tare astăzi, poate*

fi mâine prăbușit... și acolo era o doamnă care venea de multă vreme la adunare, dar nu se hotăra să se pocăiască. Atunci a promis că se va preda duminică, dar la cutremur a murit... ne-a mișcat mult întâmplarea aceasta. Ce dezastru poate să aducă amânarea! În seara cutremurului eram la rugăciune cu familia T. și cu mulți alții, ce părtășie frumoasă am avut, ce amintiri minunate! Nu vreau să mă înțelegeți greșit, adunarea nu era desăvârșită, dar dragostea noastră era mare și creșteam împreună, sfătuindu-ne unii pe alții, muștrându-ne, iertându-ne și acoperindu-ne așa cum ne învață Scriptura. Când ajungeam în dreptul bisericii, de multe ori auzeam cântarea *A mea iubire și mântuire*. Mi se umplea sufletul de bucurie și de pace.

Am frecventat doar doi ani adunarea aceasta, dar am avut parte de multe daruri spirituale, a rămas ceva din mine acolo și au rămas și ei în inima mea. Am trăit versetul din Ioan 13.35 care spune. „*Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții*”. Unii dintre cei de atunci au adormit în Domnul, dar foarte curând ne vom întâlni Acasă și toată lauda o aducem Domnului, care a lucrat în noi și care ne-a pregătit aceste fapte în care să umblăm.

TANIA PINTILIE, Cluj

Nota redacției: Articolul este extras din cartea „*Istoria unei biserici...*” (în curs de apariție). Din motive ușor de înțeles, s-au evitat aici numele întregi ale persoanelor și menționarea chiar a bisericii, folosindu-se doar inițialele. În felul acesta, cititorii se pot cerceta pe ei în ce măsură s-ar identifica oarecum cu cei menționați.

Fundația „Team-Action Romania”

Scoala de misiune Team-Action România, cu sediul în Arad, face înscrieri, pentru anul școlar 2008-2009, în vederea pregătirii și implicării tinerilor în lucrarea de misiune din țară și în afara țării.

Anul școlar 2007-2008 a fost un an binecuvântat de Dumnezeu. Tineri, din diferite zone ale țării, au fost pregătiți în această școală și au lucrat pe câmpul de misiune în sudul Olteniei (Drăgănești, Mărunței, Caracal) și în Dobrogea (Babadag).

Dacă ai chemare din partea lui Dumnezeu și dorești să te implicii în lucrarea de misiune, să duci celor pierduți Vestea Bună a Evangheliei, să ajuți pe cei în nevoi, nu ezita să ne contactezi pentru a putea lucra împreună. „*Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii*” (Matei 9:37).

Durata școlarizării este de 4 luni de învățatură și pregătire intensivă la sediul școlii din Arad, unde asigurăm cazare, masă și toate condițiile pentru buna desfășurare a cursurilor. Școlarizarea este urmată de 7 luni de misiune practică în diferite zone ale țării.

TOMUȚA SIMION

Contact: str. Războieni nr. 52, Arad, cod 310510; Tel/fax 0357/432612;
e-mail: teamactionromania@yahoo.com;
www.teamaction.ro

Tinerii din echipa de misiune și copiii din Dăneasa care au participat la Școala biblică organizată de Team Action